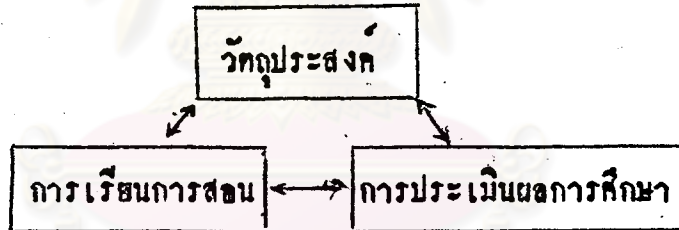

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จุดมุ่งหมายสำคัญทางการสอนคือ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หรือเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนา (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2524 : 11) ซึ่งผู้สอนจะทราบ ว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนาหรือไม่ เพียงใคนั้นก็ของอาศัยการวัด และการประเมินผลการเรียนรู้ ฟรุต (Frustr 1958 : 3, อ้างถึงใน สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2524 : 12) โคนแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างวัตถุประสงค์การเรียนการสอน และการประเมินผลการศึกษา ดังนี้

จากความสัมพันธ์ดังกล่าวแสดงว่าขั้นแรกผู้สอนจะต้องตั้งวัตถุประสงค์ของ การสอน และดำเนินวิธีการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ มีการ ประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อที่จะทราบว่าการเรียนการสอนนั้นได้ทำให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนาตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนตั้งไว้ หรือไม่เพียงใด ซึ่งวัตถุประสงค์ของการประเมินผลการเรียนรู้ที่สำคัญ มี 3 ประการ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2524 : 10) คือ

1. เพื่อบ่งชี้ว่าผู้เรียนมีทักษะและความรู้ที่สำคัญเพียงพอหรือไม่
2. เพื่อวินิจฉัยจุดเด่น จุดด้อย ของผู้เรียนโดยสังเกตจากกระบวนการของสัมฤทธิ์ผล

ที่แสดงออกมาให้เห็น

3. เพื่อไปถึงระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนแต่ละคน

ซึ่งวัตถุประสงค์ในข้อที่ 1 และข้อที่ 2 เป็นการประเมินผลผู้เรียนก่อนเริ่มสอนและในขณะที่สอนว่ามีจุดเด่นจุดด้อยตรงไหน เพื่อจะได้ปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้นการประเมินผลในลักษณะนี้ตรงกับศัพท์ทางการประเมินผลหลักสูตรที่ สกริฟเวน (Scriven 1972 : 28-48, อ้างถึงใน สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2524 : 10) เรียกว่า การประเมินผลความก้าวหน้า (Formative Evaluation) ส่วนวัตถุประสงค์ในข้อที่ 3 นั้นเป็นการประเมินผลเพื่อตัดสินคุณค่าหรือระดับสัมฤทธิ์ผลสะสมของผู้เรียนหลังจากการสอนใกล้สิ้นสุดลง การประเมินผลในลักษณะนี้ตรงกับศัพท์ทางการประเมินผลหลักสูตรที่ สกริฟเวน (Scriven 1972 : 28-48, อ้างถึงใน สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2524 : 11) เรียกว่า การประเมินผลรวมสรุป (Summative Evaluation)

เทอร์วิลลิเจอร์ (Terwilliger 1971 : 14) ใ้แบ่งรูปแบบในการประเมินผลสัมฤทธิ์เป็น 4 รูปแบบ คือ

1. รูปแบบแบ่งประเภท หรือรูปแบบสัมบูรณ์ (The Categorical or Absolute Model) การตัดสินสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาตามรูปแบบนี้จะตั้งบนพื้นฐานมโนทัศน์ "มาตรฐานสัมบูรณ์" (Absolute Standard) ซึ่งผู้สอนจะกำหนดความเหมาะสม วิธีการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้กระทำได้ใน 3 ลักษณะคือ วิธีไร้คะแนนเปอร์เซ็นต์ เช่น 60-70 เปอร์เซนต์ ได้ระดับคะแนน C เป็นต้น วิธีไร้หน่วยธรรมชาติของการปฏิบัติซึ่งระดับคะแนนที่ได้จะกำหนดออกมาในรูปจำนวนทักษะ เช่น พิมพ์ดีดได้ 120 คำตอนที่ได้ระดับคะแนน A เป็นต้น และวิธีโมโนทัศน์ของการจัดลำดับชั้น ซึ่งการให้ระดับคะแนนจะกำหนดในรูปของความสามารถในการตอบถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เช่น ตอบถูก 80 เปอร์เซนต์ ของวัตถุประสงค์ที่วางไว้จะได้ระดับคะแนน A เป็นต้น

2. รูปแบบความก้าวหน้าหรือรูปแบบการเปลี่ยนแปลง (The Growth or Chang Model) การตัดสินสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาตามรูปแบบนี้จะตั้งบนพื้นฐานมโนทัศน์ "ความงอกงาม" (Growth) ซึ่งเกิดขึ้นก่อนและหลังการเรียนรู้อของนักศึกษาแต่ละบุคคลในแต่ละภาคเรียน วิธีการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้นักศึกษาต้องแข่งขันกับตนเองโดย

จะมีการทดสอบ 2 ครั้ง คือ ก่อนและหลังการเรียนรู้ แล้วนำปริมาณความงอกงามที่วัดได้มาเปรียบเทียบกันกับเกณฑ์หรือกลุ่ม

3. รูปแบบปกติวิสัยหรือรูปแบบสัมพัทธ์ (The Normative or Relative Model) การตัดสินสัมฤทธิผลของนักศึกษาจะยึดการเปรียบเทียบสัมฤทธิผลของนักศึกษาคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มเป็นพื้นฐานโดยพยายามที่จะจัดตำแหน่ง (Rank) ของนักศึกษาแต่ละคนภายในกลุ่ม วิธีการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้ นักศึกษาต้องแข่งขันกับกลุ่มซึ่งวิธีการจะกระทำได้ใน 4 ลักษณะ คือ การใช้โค้งปกติ (Normal Curve) การใช้กลุ่มทองเรียนเป็นปกติวิสัย (Class as the Norm Group) การใช้นักศึกษาที่ได้รับการฝึกฝนเหมือนกันเป็นกลุ่มปกติวิสัย (Using all students with similar training as the Norm Group) และการใช้รูปแบบสัมบูรณ์ และรูปแบบสัมพัทธ์ร่วมกัน (Combining Absolute and Normative Judgments)

4. รูปแบบสัมฤทธิผลตามความสามารถหรือตามความคาดหวัง (The Achievement with Respect to Ability or Expected Achievement Model) การตัดสินสัมฤทธิผลของนักศึกษาจะยึดการเปรียบเทียบสัมฤทธิผลที่ได้จริงกับสัมฤทธิผลที่คาดหวังซึ่งได้จากการวัดความสามารถ (Ability) ของนักศึกษาแต่ละคน วิธีการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้จะกระทำได้ใน 2 ลักษณะคือ การใช้สมการถดถอยเชิงเส้นตรง (Linear Regression) และการใช้ระดับความสามารถทั้งหมดของนักศึกษาแต่ละคน (Gross Ability Level)

จากผลการสำรวจของเทอร์วิลลิเจอร์ (Terwilliger 1971 : 110) ในสหรัฐอเมริกาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 129 โรงเรียนพบว่ารูปแบบที่นิยมใช้ในการประเมินผลการศึกษา เรียงลำดับจากมากสุดไปหาน้อยสุดได้ดังนี้

รูปแบบสัมฤทธิผลตามความสามารถ	29 %
รูปแบบสัมบูรณ์	27 %
ไม่มีรูปแบบในการให้ระดับคะแนนที่แน่นอน	20 %
รูปแบบตามความสามารถของกลุ่ม	16 %

(Poss Lamb 1965 : 18) โทกล่าว่า การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ เป็น ประสบการณ์ที่สำคัญอย่างยิ่ง ในการเตรียมครู ที่มีสมรรถภาพ ฮาโรลด์ พี. อะดัม (Harold P. Adam 1956 : 5) เองก็โต้แย้งให้เห็นถึงความสำคัญของการฝึก ประสบการณ์วิชาชีพไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการฝึกหัดครู การฝึก ประสบการณ์วิชาชีพเกิดจากแนวคิดที่จะให้ทฤษฎีในทางวิชาชีพครูลงไปสู่การปฏิบัติ และช่วยให้นักศึกษามีประสบการณ์วิชาชีพได้พัฒนาทักษะต่าง ๆ จากทฤษฎีนั้นด้วย ผู้ที่มีบทบาทและหน้าที่เกี่ยวกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพโดยตรงจากสถาบันผลิตครู ก็คือ อาจารย์นิเทศ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบดังนี้ คือ (วิทยา บุญสม : 4, อ้างถึง ใน นพทร พานิชสุข 2519 : 15-20)

1. ในคำแนะนำ ชี้แจง ตลอดจนให้คำปรึกษาหารือ รวมไปถึงการให้กำลังใจ ในทุกด้าน แก่นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
2. เป็นผู้ประสานงานระหว่างโรงเรียนฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับคณะ ศึกษาศาสตร์ หรือวิทยาลัยครูต่าง ๆ
3. ให้คำปรึกษาแก่อาจารย์ที่เลี้ยงเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ของการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพ
4. รับผิดชอบเกี่ยวกับการประชุมปรึกษาหารือตลอดระยะเวลาที่ทำการฝึก ประสบการณ์วิชาชีพ
5. ประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษา

สำหรับการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพนั้น นับได้ว่าเป็นหน้าที่ที่ สำคัญประการหนึ่งของอาจารย์นิเทศ โดยมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการประเมินผลการ ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ เป็นข้อ ๆ ดังนี้ (รัตนา ศิรินาม 2524 : 10)

1. ทำให้ทราบว่าคุณงานที่ทำไปแล้วบรรลุจุดมุ่งหมายหรือไม่
2. ทำให้ทราบความก้าวหน้าในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษา
3. ทำให้ทราบว่าเครื่องมือที่ใช้ประเมินผลมีประสิทธิภาพเพียงใด
4. ทำให้ทราบว่าควรปรับปรุงหลักสูตรฝึกหัดครูอย่างไร
5. ทำให้ให้นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพได้ประเมินตนเองว่าหากคุณสมบัติ ในด้านใด จึงสามารถพัฒนาตนเองให้ฉลาดและมีความสามารถเพิ่มขึ้น

6. ทำให้การตัดสินใจผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่มีความยุติธรรมเพราะว่าการประเมินผลเป็นไปตามเกณฑ์อันเดียวกัน

7. ทำให้ประเมินตนเองได้อย่างถูกต้อง และยอมรับความจริงว่าตนเองมีความเหมาะสมในการเป็นครู เพียงใด

8. ทำให้อาจารย์นิเทศก์ได้ทราบถึงความสามารถที่แท้จริงของนักศึกษา ทำให้แก้ปัญหาได้ตรงจุด

นอกจากนั้น ละออ การุณยะวณิช (2512 : 37) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพไว้ว่า เป็นการทำให้ทุกคนได้มีความเข้าใจที่ซึ้งมากทีเดียว เกี่ยวกับเรื่องความเจริญของงาน และพัฒนาการก่อให้เกิดความเข้าใจอันถูกต้องยิ่งขึ้น ยอมรับความจริงในเรื่องความสามารถของตนเองและก่อให้เกิดความรู้สึกอันดีต่อการสอน การเรียน และการดำรงชีวิต และช่วยให้นิสัยแก่ไขตนเอง คิดทำอะไรๆ ทั่วๆ ไปด้วยตนเอง

อย่างไรก็ตามการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพยังเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งของอาจารย์นิเทศก์และนักศึกษา จากการวิจัยของสมประสงค์ ประสงค์เงิน (2518 : 143) เรื่อง "ปัญหาของอาจารย์นิเทศก์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" พบว่าปัญหาของอาจารย์นิเทศก์เนื่องจาก การวัดและการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่เป็นปัญหาระดับกลางคือความเที่ยงตรงของ การวัดและการประเมินผล เช่น เกี่ยวกับการวิจัย ของ ทิศวง ชรรมพันธ์ (2519 : 116) เรื่อง "ปัญหาการฝึกสอนของวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา" พบว่าปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์นิเทศก์ส่วนหนึ่งคือ การประเมินผลของอาจารย์นิเทศก์ไม่ถูกต้อง ยุติธรรมพอ และ อูษา วัชรินทร์เสวี (2523 : 157) ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดการนิเทศการฝึกสอนในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" พบว่าปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์นิเทศก์ประการหนึ่งคือ วิธีการนิเทศหรือแนวความคิดในการตั้งเกณฑ์การนิเทศ นอกจากนี้ นพพงษ์ บุญจิตราภุสย์ (2519 : 133-134) ได้กล่าวถึงปัญหาทางการฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่นักศึกษาวิชาชีพจะต้องประสบส่วนหนึ่งคือ ปัญหาค่านักศึกษากับการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และจากการวิจัย ของชวัล วีระศิริวัฒน์ (2524 : 123) เรื่อง

"ปัญหาการสอนของนักศึกษาฝึกสอนวิชาชีพของวิทยาลัยครูภาคเหนือในประเทศไทย"
พบว่า อาจารย์นิเทศก็มีความเห็นว่าปัญหาที่นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ประสบมาก
คือ นักศึกษากังวลเกี่ยวกับผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่จะได้

จากข้อบังคับสภาการฝึกหัดครูว่าด้วยการประเมินผลการศึกษา และฝึกอบรมครู
และบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ตามหลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู พ.ศ. 2524
ตามข้อ 6 ว่าด้วยการประเมินผลแต่ละวิชาให้ระบบการให้ค่าระดับคะแนนสัญลักษณ์
ที่เป็นค่าระดับคะแนนแสดงผลประเมิน 2 ระดับ ในรายวิชาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
คือ "ด" หมายถึง ผ่าน และ "ม" หมายถึง ไม่ผ่าน ซึ่งทั้งวิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่ง
ในประเทศไทยแต่ละแห่งต่างมีอิสระในการจัดการฝึกประสบการณ์วิชาชีพและการนิเทศ
ของตนเอง (ลำน้งงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2524 : 185) ดังนั้น สถาบัน
ฝึกครูแต่ละแห่งจึงได้พัฒนาเกณฑ์การวัดและการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
ของนักศึกษา รวมทั้งแบบที่จะใช้ประเมินด้วย (ประคอง กรรณสุต และคณะ 2523 :
10) บางวิทยาลัยครูก็มีแบบประเมินผลมากมายหลายชนิด เหลือเกิน แต่ละแบบประเมิน
ต่างก็บรรจุข้อความและเนื้อหาต่าง ๆ กันไป ซึ่งแบบประเมินผลนี้ใช้ในช่วงระยะเวลา
หนึ่งเทอมเท่านั้น จึงดูเหมือนว่าอาจารย์นิเทศที่ออกไปนิเทศการสอนในวาระต่าง ๆ
ก็มีแบบประเมินผลต่างกันออกไป ในการออกไปนิเทศบางวิทยาลัยครูก็ใช้แบบประเมินผล
เพียงแบบเดียว (กรมการฝึกหัดครู, หน่วยศึกษานิเทศก์ 2521 : 126) เพื่อสรุปผลที่
ได้จากการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ซึ่งผู้ที่มีอำนาจในการประเมินผล การฝึกประสบการณ์
วิชาชีพอยู่มากก็คือ อาจารย์นิเทศที่จะให้นักศึกษาย่านหรือไม่ผ่าน ดังนั้นจึงถือเป็นหน้าที่
อาจารย์นิเทศที่ต้องให้ความสนใจและเอาใจใส่เป็นพิเศษอยู่ไม่น้อย อาจกล่าวได้ว่าเป็น
เรื่องสำคัญของนักศึกษาในบางคนที่สำเร็จการศึกษาเป็นบัณฑิตโดยสมบูรณ์ เพราะ
นักศึกษาบางคนเรียนรายวิชาครบตามหลักสูตรที่กำหนดไว้แล้วรอแค่เพียงการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพเท่านั้น ด้วยเหตุนี้อาจารย์นิเทศจึงต้องให้ความสำคัญของการประเมินผลการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพให้เป็นไปด้วยความเป็นธรรม ถูกต้องและเหมาะสมโดยพยายามลดความ
ในเรื่องส่วนตัวหรือมีอคติไม่ดีกว่านักศึกษาให้น้อยที่สุดเพื่อให้เกิดความเที่ยงธรรมในระดับ
คะแนนที่ให้ (นพพร พานิชสุต 2523 : 20)

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงรูปแบบการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของอาจารย์นิเทศก์ ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้า ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดทำการศึกษามาก่อน อีกทั้งผลการวิจัยครั้งนี้ จะก่อให้เกิดแนวทางในการปรับปรุงการนิเทศ และการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของอาจารย์นิเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และใช้เป็นแนวทางสำหรับอาจารย์นิเทศก์ในการสร้างแบบประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่เป็นมาตรฐาน ทั้งยังเป็นการกระตุ้นอาจารย์นิเทศก์ให้มีการพัฒนาการนิเทศและการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของตนเองตลอดเวลา นอกจากนั้นยังเป็นแนวทางในการวิจัยสำหรับผู้สนใจใญ่หาในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. ศึกษารูปแบบการประเมินผล และการให้ระดับคะแนนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของอาจารย์นิเทศก์ ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง
2. ศึกษามิติที่มุ่งประเมินและวิธีให้คะแนนในแต่ละมิติของอาจารย์นิเทศก์ ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง
3. ศึกษาองค์ประกอบที่ใช้พิจารณาเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนแก่นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพของอาจารย์นิเทศก์ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง
4. ศึกษาปัญหาในการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของอาจารย์นิเทศก์ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง
5. ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์นิเทศก์ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวงต่อการตัดสินระดับคะแนนเป็น 2 ระดับ คือ ผ่าน และไม่ผ่าน

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาเฉพาะรูปแบบการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของอาจารย์นิเทศก์ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง ที่ออกนิเทศการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในปีการศึกษา 2526 ซึ่งได้แก่วิทยาลัยครูพระนคร ชนบุรี สวนสุนันทา บ้านสมเด็จเจ้าพระยา และวิทยาลัยครูจันทระเกษม สำหรับวิทยาลัยครูสวนดุสิตนั้น ไม่มีการศึกษา

2526 มีใ้ส่งนักศึกษาออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพจึงมีใ้ให้นำมาศึกษา ในการวิจัย
ครั้งนี้

2. ศึกษาเนตาะอาจารย์นิเทศก์ ที่ออกนิเทศนักศึกษาตามหลักสูตร 2 ปี
ที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ระดับมัธยมศึกษา ใน 3 กลุ่มวิชาคือ

2.1 กลุ่มวิชาที่ออกฝึกสอน ใ้แก่วิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์
สังคมศึกษา ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คหกรรมศาสตร์ และศิลปศึกษา

2.2 กลุ่มวิชาที่ออกฝึกสอนและฝึกงาน ใ้แก่วิชา เกษตรกรรม
บรรณารักษศาสตร์ และแนะแนวการศึกษา

2.3 กลุ่มวิชาที่ออกฝึกงาน ใ้แก่ วิชานวัตกรรมและเทคโนโลยี
ทางการศึกษา

ช้ดตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้คือว่า

1. กลุ่มตัวอย่าง ที่ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการประเมินผลการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพ ทอบตรงสภาพความเป็นจริงที่ปฏิบัติ

2. วัน เวลา ที่แตกต่างกันในวันสัมภาษณ์ ไม่มีผลทำให้สภาพข้อมูล
เปลี่ยนแปลงจากสภาพปกติวิสัยที่เป็นอยู่

ศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

วิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง หมายถึง วิทยาลัยครูที่สังกัดกรมการฝึกหัดครู
กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 6 แห่ง คือ วิทยาลัยครูพระนคร ธนบุรี สวนสุนันทา
บ้านสมเด็จเจ้าพระยา จันทรเกษม และวิทยาลัยครูสวนกุหลาบ

อาจารย์นิเทศก์ หมายถึง อาจารย์ที่ใ้รับแต่งตั้งจากวิทยาลัยครูใ้มีหน้าที่
นิเทศการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของ
นักศึกษาที่ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ตามหลักสูตร 2 ปี ของวิทยาลัยครู ในปีการศึกษา

รูปแบบการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ หมายถึง รูปแบบประเมินผล
 อิงเกณฑ์ รูปแบบประเมินผลอิงกลุ่ม รูปแบบประเมินผลอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม และรูปแบบ
 ประเมินผลอิงความงอกงาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
 ของอาจารย์นิเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
 ที่เป็นมาตรฐาน
3. เป็นแนวทางและเป็นการกระตุ้นให้อาจารย์นิเทศก์ได้มีการปรับปรุง
 และพัฒนาการนิเทศและการประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของตนเองตลอดเวลา
4. เป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย